

Cigány költők versei

Pusoma Jenő

Hatalmas*Nagyné Váradi Annának*

Hatalmas szíveddel felfegyverzett
 harcoshúgom
 keverj ki
 s itass
 valamilyen csodaszert
 olyat, ami összetart
 hogy a csatatereken
 ne jeleskedjenek
 az ütközeti pontok
 mert bevetetlenek maradtak
 a dölyfös okok
 a buta indokok!

Kondákor Gyöngyi

Falusi öregek

Ott ülnek ők minden ház előtt,
 kettecskén, csöndben, őszi délelőtt.
 Szemükbe költözik a falu nyugalma,
 két kezük ráncos, aprócska alma.
 Őrzik a csöndet. Éveik számát
 némán bezárják dolgos kezükbe,
 és ha mesélnek a fiatalságról
 felröpítik, mint fiát a fecske
 s ölükbe hullik a szó gránittömbje.

Horváth Gyula

Cigánytelep

Ezek a földházak olyanok,
 mint a temető,
 az anyák szirénázó sírására
 figyeljetelek,
 ti faluk, városok,
 istállótestemben megkötött
 csikószívem nagyokat rúg.

Már két hete nem ríttam,
 mint cigánylányok,
 úgy ülnek körül a bokrok,
 táncba viszi őket
 a legényszél,
 vesszőhajuk szétbomlik,
 mint a sorsunk.

Németh Attila

Hős a temetőben

Járom a temetőt
 egymagam avarban, gyászban.
 Fejfákról búcsúverseket olvasok.
 Itt nyugszik egy kopott kabátos
 roma katona.
 Nevét fejfa őrzi: *Bari Rudolf*.
 Hónapokat a romák közt bujdosott.
 Bujdosás lett a halála.
 Mellkasát szétroncsolta az álom.
 Szegény bujdosó.
 Halálad a tanú rá, hogy hős vagy.

Sárközi Zoltán

Változások

Lovaink homlokán a Hold
 most is úgy világít,
 mint a Nagy Útrakeléskor.
 A csillagok állás
 sem változott semmit.
 Mi változtunk!
 Ahogy hazaérkeztünk,
 megtanultuk dédelgetni
 a simogatást,
 a vetett ág tiszteletét,
 a betűk értelmét,
 a magunkra ölteni,
 amit ránk szabott
 az előítéletektől terhes
 jelenkor.